

kabul etmelerini ve kendisini korumalarını istemişti; fakat diğerleri gibi Abdü-yâlîl de bu teklifi reddetmişti. Mekke'nin fethinden sonra, aynı kabileden olan Urve b. Mes'ûd Medine'ye giderek müslüman olmuş ve hemşehrilerini İslâm'a davet etmek üzere Tâif'e dönmüşse de Tâifliler onun davetine silâhla karşılık vererek kendisini öldürmüşlerdi. Fakat daha sonra Sakif kabilesi mensupları, Arabistan yarımadasında Müslümanlığa karşı diretmekte yalnız kaldıklarını farkedince Abdü-yâlîl başkanlığındaki bir heyeti hicretin dokuzuncu yılında Medine'ye göndermek zorunda kalmışlardır. Heyet Hz. Peygamber tarafından kabul edilerek Mescid-i Nebevî'nin kenarında kurulan çadırlarda ağırlanmış, böylece onlara müslümanların davranışlarını ve ibadetlerini yakından takip etme fırsatı verilmiştir. Heyet üyeleri İslâmiyet'i kabul etmeden herhangi bir anlaşmanın yapılamayacağını anlayınca müslüman olmak için bazı şartlar ileri sürmüşlerdir. Hz. Peygamber onların savaşa katılmamak, öşür vermemek ve kendilerinden olmayan valiler tarafından idare edilmemek şeklindeki isteklerini geçici olarak kabul etmiş, fakat namazdan muaf tutulma dileklerini, "Namazı olmayan bir dinin hiçbir kıymeti kalmaz" karşılığını vererek reddetmiştir. Heyet başkanı Abdü-yâlîl, İslâmiyet'in yasak ettiği zina, şarap ve faiz gibi kötü alışkanlıkları kabilesinin bırakamayacağını söylemiş, diğer üyeler de Lât adındaki putlarına üç yıl daha tapınmalarına izin vermesini istemiştir. Bu şartlar da Hz. Peygamber tarafından kabul edilmemiştir.

Nihayet Abdü-yâlîl ve arkadaşları müslüman olmuş, Hz. Peygamber'in Sakif kabilesine hitaben yazdığı bir mektupla geri dönmüşlerdi. Ancak müslüman olduklarını ve Hz. Peygamber'den aldıkları emirleri bir müddet Tâifliler'den giz-

lemişler, daha sonra uygun bir şekilde İslâm'ı onlara anlatmaya başlamış ve bu suretle kabilelerinin müslüman olmasını sağlamışlardır. Faizi yasaklayan âyetlerden birinin (bk. el-Bakara 2/278) Abdü-yâlîl ve kardeşleri hakkında nâzil olduğu rivayet edilir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Hişâm, *es-Sîre* (nşr. Mustafa es-Sekkâ v.dğr.), Kahire 1375/1955, I, 67, 261; II, 419; IV, 538, 539; İbn Sa'd, *et-Tabakâtü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, I, 312-314; V, 506; Taberî, *Târîh* (nşr. Muhammed Ebû'l-Fazl), Kahire 1960-70 — Beyrut, ts. (Dâru Süveydân), II, 344-345; III, 97-99; a.mlf., *Câmi'u'l-beyân*, Kahire 1328, I, 307; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe* (nşr. Muhammed İbrâhîm el-Bennâ v.dğr.), Kahire 1390-93/1970-73, III, 512; a.mlf., *el-Kâmil* (nşr. C. J. Tornberg), Leiden 1851-76 — Beyrut 1385-86/1965-66, II, 283-284; İbn Kesir, *el-Bidâye*, Kahire 1351-58/1932-39 — Beyrut 1966, V, 29-31; İbn Hacer, *el-İşâbe*, Kahire 1328, II, 432; M. Asım Köksal, *İslâm Târîhi*, İstanbul 1981, IX, 300-318.

SELMAN BAŞARAN

ABEDETÜ'L-EVSÂN

(عبدة الأوثان)

(bk. PUTPERESTLİK).

ABEDETÜ'L-İBLİS

(عبدة الإبلیس)

(bk. YEZİDİLER).

ABES

(العبث)

Dünya ve âhirette bir işe yaramayan, maddî ve mânevî bir fayda sağlamayan söz, iş ve davranış.

Abes, genel olarak "herhangi bir fayda sağlamayan ve bir zararı önlemeyen iş ve davranış" olarak tarif edilir. Başka bir deyişle, hiç kimseye faydası olma-

yan veya dinî bir gaye taşımayan her söz ve davranış abes sayılır. Faydası dikkate alınamayacak kadar az olan veya mâkul/müsbet bir netice sağlama-yan davranışlar da abes kabul edilmiş, faydasız veya kötü sonuçlar doğuranlara ise sefeh adı verilmiştir.

Kur'an-ı Kerim'de insanların boşuna (abes olarak) yaratılmadığı anlatılırken âhireti olmayan bir dünya hayatının mânasız (abes) olduğu belirtilmiştir (bk. el-Mü'minün 23/115). Bu âyete göre yaratılışın bir gayesi vardır. Dünya hayatından sonra ebedî bir hayat olması ve bir hesap günü bulunmasaydı dünyanın ve insanların yaratılışı abes olurdu. Yerin ve göklerin boşuna yaratılmadığını (bk. el-Enbiyâ 21/16; Sâd 38/27) ve insanların başıboş bırakılmadığını (bk. el-Kıyâme 75/36) ifade eden âyetler, her şeyin bir hikmet ve gayeye bağlı bulunduğunu ve hiçbir şeyin tesadüfî olmadığını gösterir. Nitekim kâinattaki olağan üstü mükemmellikteki nizam, varlıkta abese yer olmadığını açık bir delildir. Kur'an, devamlı olarak insanları varlık-taki sebep-sonuç ilişkileri (causalité) üzerinde düşünmeye, ilâhî hikmetleri anlamaya davet eder; hayatın bir gaye ve anlamı bulunduğunu açıklarken bütünüyle varlığın bir hikmeti olduğuna dikkati çeker.

İslâm âlimleri umumiyetle dünya ve âhirette maddî ve mânevî bir fayda sağlamayan bütün iş, söz ve davranışlara abes ve gayri ahlâkî nazarıyla bakmışlardır. Onlara göre, yapılan her iş dünya veya âhiret bakımından mutlaka bir fayda temin etmeli, bir mâna taşımalıdır.

BİBLİYOGRAFYA :

Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "abes" md.; *et-Ta'rifât*, "abes" md.; Tehânevî, *Keşşâf*, "abes" md.

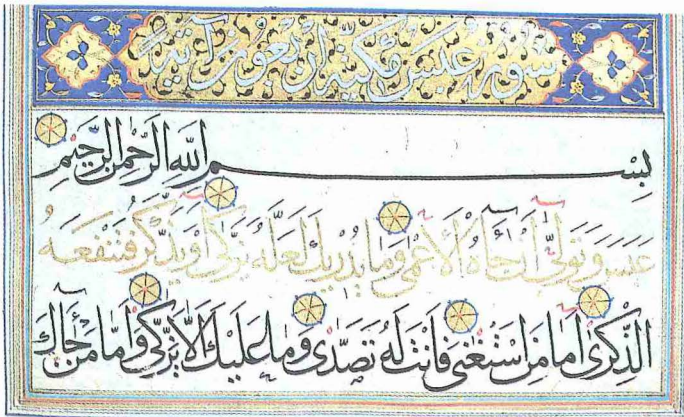
SÜLEYMAN ULUDAĞ

ABESE SÛRESİ

(سورة عبس)

Kur'an-ı Kerim'in sekseninci sûresi.

Abese fiilinin masdarı olan abs, "hoşnutsuzluk sebebiyle yüzdeki ifadenin değişmesi, yüz ekşitme, surat asma ve kaş çatma" gibi mânalara gelir. Necm sûresinden sonra nâzil olan Abese sûresinin Mekkî olduğunda ittifak vardır. Âyet sayısı kırk ikidir. Adını ilk kelime-

Abese sûresinin muhakkak hattıyla yazılmış ilk âyetleri